

Brandwondencentrum versus Boegem Balsem

Op 22 juli 2010, de avond voordat bij ons de schoolvakantie zou beginnen, bleef mijn zoon Ravi (9) zeuren of ik samen met hem nog een kampvuurtje wilde maken. We hadden een gezellig etentje gehad met wat vrienden die vervolgens samen met mijn man in ons “drumhok” muziek gingen maken. Vaak zijn dit soort avonden de perfecte gelegenheid om een vuurtje te maken waar we met z'n allen van kunnen genieten.

Deze keer had ik echt helemaal geen zin in een kampvuurtje maken - de mannen zouden ook niet van de partij zijn - maar omdat het gezeur me teveel werd en ik maar moeilijk NEE kan zeggen, gingen Ravi en ik richting stookplek. Nadat ik een kwartier mijn best had gedaan om de takjes die er al lagen in de vlam te krijgen en het nog niet lukte, heb ik een fles spiritus erbij gepakt. Het was zo'n fles met een extra dopje om een straaltje te spuiten. Ik spoot 1 keer, zag een fikse vlam en hopen op eindelijk een echt vuur spoot ik nogmaals. De fles ONTPLOFTE in mijn hand. Het was zo'n ontzettend harde knal en ik voelde spetters op mijn armen, dus ik stond even alleen maar verbijsterd naar mezelf te kijken, niet begrijpend wat er gebeurde.

Ravi stond aan mijn overkant, op afstand van bijna 3 meter, en pas toen ik hem hoorde zeggen: “Mama, wat doe je nou??” keek ik op, en zag zijn mooie witte lange haren in de fik staan!

Ik trok hem naar me toe en drukte hem tegen mijn borst en wreef over zijn brandende haren tot hij zei dat hij niet meer brandde. Vervolgens zag ik de vlammen in mijn broek aan mijn rechterbovenbeen en gauw ben ik op de grond gaan liggen, op de stoeptegels. Pas toen ben ik heel hard om hulp gaan roepen, maar de mannen hoorden ons niet, zo goed geïsoleerd is het drumhok wel.

Ravi en ik zijn samen naar het drumhok gelopen om aan te geven dat we hulp nodig hadden en tegelijkertijd stond er een buurvrouw van een paar deuren verder op haar balkon te roepen dat we moesten koelen.

Dat zijn we gaan doen, samen staand in bad met de sproeier op lauw, en ondertussen heeft mijn man de ambulance gebeld. Bij Ravi hingen de vellen aan zijn gezicht en hals en zijn ogen waren al opgezwollen zodat hij nog maar weinig kon zien. Aan mijn been hing 1 heel groot stuk los vel. De ambulance medewerkers kwamen en belegden ons met een verkoelend sponsachtig materiaal, waarna ze ons meenamen naar de Spoedeisende Hulp in MMC Veldhoven.

Een team van ongeveer 6 personen (waarvan 2 jonge meiden met de armpjes over elkaar gekruist, heel ongeïnteresseerd met elkaar stonden te smoezen en giechelen....) was aanwezig en uiteindelijk werd er beslist dat Ravi aan de beademing moest en dat hij naar Rotterdam Brandwondencentrum overgebracht zou worden. Ondertussen heeft een verpleegkundige mijn been verbonden met de mededeling erbij dat ik de volgende dag in Rotterdam maar even mijn verband moest laten wisselen. Het was al middernacht geweest toen de IC-ambulance vanuit Maastricht in Veldhoven was gearriveerd om Ravi naar Rotterdam te vervoeren en ik heb toen besloten om niet met de ambulance maar met mijn man mee te rijden naar Rotterdam. Ravi was immers onder zeil en ik mocht toch niet naast hem blijven zitten of liggen in die ambulance. Rond 04.30 u. in de morgen wist de arts van het BWC Rotterdam ons te vertellen dat Ravi buiten levensgevaar was en dat zijn ogen hoogstwaarschijnlijk niet beschadigd waren.

Wij kregen een logeerkamer in het Maasstadziekenhuis (waar het BWC naast ligt) en konden proberen even te slapen.

Laat in de ochtend zijn we naar Ravi's IC-kamer gegaan en even later mocht hij gelukkig al van de beademing af. Alle andere toeters en bellen bleven nog wel in gebruik.

Mijn been werd opnieuw verbonden door een verpleegkundige, maar later op de dag was alles al

afgezakt en heb ik opnieuw om nieuw verband gevraagd. Een andere verpleegkundige die mij toen hielp zag mijn wond en ging meteen een kamer/bed regelen... Moe als ik was, van alle emotie en het gestrompel en de pijn, liet ik het me welgevallen. Hans (mijn man) mocht de nacht in de kamer van Ravi doorbrengen op een logeerbed.

De volgende ochtend (zaterdag 24 juli) heb ik deze foto gemaakt van Ravi :

Op zaterdag kreeg hij (met moeite) 1 oog open en op zondag ook het andere oog.

Op maandag is de vaste bezoeker van de artsen, bij mij werd meteen een afspraak gemaakt voor een huidtransplantatie op woensdag, met de vraag erbij of ik wilde meewerken (als proefkonijn) aan een onderzoek naar een nieuw middel dat tijdens de operatie gebruikt zou worden op de donorsite (dit is de plek waar de huid wordt weggenomen om de eigenlijke wond mee te beleggen).

Ze zouden dan 1/3 deel van die plek behandelen met het te onderzoeken spulletje, 1/3 deel met een placebo en 1/3 deel met het voor hun bekende spulletje. Het idee dat dat gedeelte van mijn been er op 3 verschillende manieren zou komen uit te zien (terwijl alles er natuurlijk al helemaal niet fraai uitziet...) liet mij beslissen hier niet aan mee te werken.

Over Ravi werd op deze maandag beslist dat hij van Intensive Care af kon, dus verlost van alle slangetjes.

Gelukkig werd er nog niet gesproken over transplantatie bij hem, ze wilden het eerst nog weer een weekje aankijken.

Op diezelfde maandag zijn Ravi en ik allebei verhuisd naar een kamer voor ons tweeën, en na wat overleg, mocht Hans zijn logeerbed bij ons opstellen (in het kader van "Rooming-in" zoals ze het noemen, als een ouder bij een kind overnacht). Ik was immers niet echt in staat om voor 100% als ouder te fungeren omdat ik ook patiënt was.

Die maandagavond ben ik even naar het dagverblijf gegaan om achter de computer plaats te nemen, en als vanzelf ging ik op zoek naar info over brandwonden. De eerste link die ik bekeek, was een verhaal (en foto's en filmpje) over Cornelius Koelewijn, een jongen van 10, die net twee maanden eerder ernstig verbrand was door een steekvlam van benzine uit het brommertje waar zijn broers aan sleutelden.

Cornelius' vader had beslist dat de jongen met Boegem balsem behandeld zou worden, en absoluut niet naar het brandwondencentrum of ziekenhuis zou gaan. Boegem balsem !.... nog nooit van gehoord ... verder zoeken !... ik word heel nieuwsgierig nu, want de foto's bij het verhaal van Cornelius liegen er niet om ... deze jongen ziet er binnen een paar weken zo goed uit ... en schijnbaar heeft hij helemaal geen pijn ... en hij is gewoon lekker thuis ...!!! Ik zoek verder en kom allerlei goed nieuws tegen over Boegem balsem.

Reacties van mensen op forums, maar ook de pagina van Boegem zelf.

Het is allemaal teveel voor deze avond, maar mijn belangstelling is groot, morgen ga ik zeker verder kijken!!

De nachten waren zeer onrustig, Ravi had continu pijn en jeuk, vooral onder het verband van zijn borst en hals. Dan zat hij ineens weer rechtop in bed om te krabben aan zijn gezicht en te plukken aan zijn verband.

Elke nacht moest de dienstdoende verpleegkundige hem opnieuw verbinden en hem een middelkje geven tegen de pijn en/of jeuk. Qua pijnstilling was het trouwens standaard om elke dag op vaste tijden je dosis te nemen.

's Ochtends om 07.45 u. werden we gewekt (ben je eindelijk net lekker in slaap....) om de ontbijtlijst en de dinerlijst in te vullen. Vanaf dat moment gaat alles achter elkaar door, eten, je verzorging, bed verschonen, poetsvrouwen om je heen, bezoeken, nog meer eten, noem het maar, maar de o zo nodige rust, daar kom je niet aan toe.

Op dinsdag kwam mijn schoonmoeder en bracht op mijn verzoek mijn eigen laptop mee, zodat ik vanuit mijn eigen bed meer over Boegem Balsem te weten kon komen. Ik heb veel tijd besteed aan het lezen hierover, want Kees Boegem heeft op zijn website een vrij uitgebreid document waarin verschillende cases staan beschreven (inclusief fotomateriaal) over de behandeling van brandwonden met Boegem Balsem.

Ook legt hij uit waarom het (bij iedereen bekende) koelen van brandwonden juist helemaal fout is.

Citaat van de website van Kees Boegem:

Bij verbranding van de huid staan de zweetkliertjes open zodat de overvloedige hitte het lichaam kan verlaten. Door de waterkoeling (ook het bacteriën bevattende lauwe water) worden de zweetkliertjes gesloten en blijft de hitte onnodig lang in het lichaam waardoor schade toeneemt in plaats van dat deze wordt beperkt.

Omdat de bevolking niet is gewaarschuwd tegen de bijwerkingen van de waterkoeling kunnen er ook slachtoffers overlijden omdat zij te lang zijn gekoeld. Onderkoeling is dan ook een doodsoorzaak bij slachtoffers van brandwonden.

Extra schade kan ook door de waterkoeling worden veroorzaakt omdat het de doorbloeding van de weefsels beperkt. Zuurstoftekort is daarvan het gevolg en daardoor sterven er nog meer cellen die zonder de waterkoeling geen schade oplopen.

Bij ernstige verbrandingen komt er kalium vanuit de cellen in de circulatie. Deze toename van kalium kan verlamingsverschijnselen veroorzaken met een hartstilstand als gevolg. Een teveel aan kalium in de circulatie kan afgevoerd worden door de zweetkliertjes, maar door het koelen van de patiënt kan het kalium het lichaam niet via de huid verlaten en mogelijk een fataal niveau in de circulatie bereiken.

Logisch verhaal als je 't mij vraagt !

Ik raakte meer en meer onder de indruk van deze (natuurlijke) wijze van brandwondenbehandeling en ben op donderdag 29 juli contact op gaan nemen met Kees Boegem. Eerst een e-mail gestuurd met ons verhaal, en daarbij de vraag of hij advies kon geven over de eventuele verdere behandeling met zijn Balsem.

Een half uurtje later had ik al een berichtje terug van hem! Diezelfde avond heb ik hem deze foto's gestuurd van Ravi :

Hij heeft mij daarna gebeld en zijn mening was dat Ravi ook met Boegem Balsem behandeld zou kunnen worden.

Toch zijn daar nog weer enkele dagen overheen gegaan , mede omdat ik inmiddels geopereerd was, en mijn verband zou er op maandag af gaan, dezelfde dag dat Ravi opnieuw bekeken zou worden door de artsen..

Ravi had inmiddels al een paar dagen hulpmiddelen en oefeningen als fysiotherapie omdat hij al zijn bewegingen vanuit zijn rug maakte. Hij kon zijn nek helemaal niet bewegen. De huid was daar zo strak en pijnlijk dat hij als een robotje bewoog. De oefeningen leverden huilpartijen en scheldwoorden op, dus dat zou niet gemakkelijk worden.

Deze foto maakte ik op zondag 1 augustus:

Op de maandag was ik inmiddels helemaal overtuigd van de goede resultaten die te boeken zouden zijn door de behandeling van brandwonden met Boegem Balsem (tot dan toe bijna niets anders op internet gedaan dan dit uitpluizen). Dus toen de artsen om Ravi heen stonden en vertelden dat ze het opnieuw een week wilden afwachten (de plekken in zijn hals en 2 plekken op zijn voorhoofd vonden zij eventueel in aanmerking komen voor transplantatie..) heb ik gevraagd of er een mogelijkheid zou zijn om onder hun begeleiding met Boegem Balsem verder te gaan. Daar kon geen sprake van zijn, en 1 van de artsen beloofde me om daar in de middag bij mij persoonlijk aan bed nog verdere uitleg over te komen geven.

Diezelfde ochtend ben ik verlost van mijn operatie-wondverband, maar je wil niet weten hoe, en hoeveel pijn ik daardoor heb moeten beleven. En dan had ik toch zelfs morfine vooraf gekregen! Ik ben absoluut geen kleinzerige vrouw, maar heb zelfs met 2 eerdere voetoperaties en het baren van mijn zoon niet zulk een pijn ervaren ! Het was gruwelijk. Ook kreeg ik te horen dat 1/3 gedeelte van de transplantatie niet was “aangeslagen” (“misschien omdat u zo ontzettend hard hebt lopen trekken

aan het vastgekoekte wondverband, verpleegstertje ???”)

Dit maakte echter mijn overtuiging van Ravi geen transplantatie te willen laten ondergaan nog 10 x sterker !

In de middag kwam de arts samen met zijn (chagrijnige dame) arts in opleiding bij mijn bed, om even uit de doeken te doen wat voor een nietszeggend spul Kees Boegem op zijn naam had staan ... Nee, ik moest vooral niet geloven in dit soort kwakzalverij !

Later die middag kwam een verpleegster mij halen omdat er (ongevraagd!) voor mij een afspraak was gemaakt met een psycholoog ! Dat, terwijl ik 2 dagen eerder een bezoek had gehad (ook ongevraagd) van een vrouw van de geestelijke hulpverlening. Nou, dat was me toch een figuur ! Zij kon me nauwelijks aankijken, ze zag schijnbaar iets aan mijn schouder .. en wat ze te vertellen had, ging allemaal over haarzelf ! Wat zij zou doen, etc. Tja, daar heb ik op dat moment weinig boodschap aan, natuurlijk.

Dus nu mocht ik nogmaals naar iemand die mij ongevraagd van geestelijke steun wilde voorzien ..? Ik ben wel gegaan, en gelukkig was het dit keer een fijne vent, die mij mijn verhaal liet doen, en daar toch (vast wel) uit heeft geconcludeerd dat ik niet gek was, maar moe van alles.

Ravi heeft op die dag ervoor gezorgd dat hij een andere kamer kreeg omdat wij het samen even niet meer trokken ,... en toen was ik helemaal leeg...

Zo leeg dat ik de volgende dag heb besloten om Kees Boegem te vragen of hij mij alsjeblieft aan het handje kon nemen om de stap gewoon te gaan zetten. Weg uit deze hel, op naar huis, we redden het wel !

Woensdagochtend 4 augustus heb ik met mijn huisarts gebeld (op aanraden van Kees) om te vragen of zij voor ons klaar zou staan als wij thuis moeilijkheden zouden ondervinden v.w.b. onze zelfzorg, en zij ging akkoord, maar wel met de mededeling dat ik er heel erg goed over moest nadenken .. nou dat had ik al gedaan !

De arts kwam deze dag opnieuw naar mijn wond kijken en vertelde me dat ik ... naar huis mocht ! (...???.zie foto iets verderop..)

Dan moest ik wel vrijdag terugkomen om het verband weer te wisselen. Daarop heb ik hem verteld dat we naar huis zouden gaan, met Ravi, en dat we met Boegem Balsem verder wilden.

Opnieuw kwam hij zeer intimiderend over toen hij zei dat we dan een groot risico liepen op infectie en dat we niet meer welkom waren in het Brandwondencentrum , want dit was niet hun behandelingsplan.

We zijn toch de spullen gaan pakken en na een telefoontje met Kees Boegem, zijn we van Rotterdam naar Hilversum (Boegem's woonplaats) gereden.

Gelukkig had ik krukken van een vriendin kunnen lenen, want gewoon lopen kon ik nog niet.

We kregen een warm welkom bij Kees, en vervolgens heeft hij ons verlost van de verbanden van het BWC.

Hij belegde ons opnieuw met verbanden, maar dit keer met een dikke laag Boegem Balsem.

Hij heeft deze foto gemaakt van mijn been. Ik zei nog dat ik wel eens leuker op de foto heb gestaan ...

Je kunt duidelijk zien dat aan de zijkant van mijn been nog steeds een grote open wond zit. Aan de andere kant van hetzelfde been zit nog het verband van de donorsite (schaafwond) dat zou uit zichzelf binnen een paar dagen nog los gaan laten.

We hebben een tas met 35 tubes balsem en wat verbanden en rekverbanden meegekregen van Kees, en niet onbelangrijk: een heel warm hart. Wat is dit een fijne, menselijke man !

We zijn naar huis gereden in Eindhoven en ik kan zeggen dat het been meteen al stukken prettiger aanvoelde.

Ravi is in slaap gevallen achter in de auto, dus ook bij hem voelde het goed.

De nacht was voor mij opnieuw een crime... ik had zwaar ondertemperatuur en hartkloppingen.

Toen Kees de volgende ochtend al belde en ik hem vertelde waarom het niet zo goed met me ging kon hij me binnen no-time geruststellen en tips geven om mezelf te helpen. Het was natuurlijk vooral de spanning en emotie die me parten speelde. Lekker op bed blijven, wat bouillon nemen en wat zoute koekjes en ik voelde me inderdaad 's middags alweer een stuk beter.

Deze foto nam ik van Ravi op de eerste dag thuis :

Je ziet wel aan zijn lach dat het hem goed gaat.

Vanaf toen ging het allemaal beter. Dagelijks twee keer de verbanden wisselen, wat totaal geen pijn deed, de Boegem Balsem blijft absoluut nergens aan wonden plakken. Ravi wilde elke keer zelf zijn eigen verband eraf halen, wat hij van mij ook mocht, bang als hij nog was voor de pijn die hij wel in het BWC had ervaren met verbandwisselingen.

De krukken heb ik meteen al aan mijn vriendin kunnen teruggeven, ik bewoog weer gewoon alsof er helemaal geen wond zat (behalve trap lopen dan, want in mijn knieholte knelde dan het verband).

Het was juist elke keer een verademing om de verbanden met Boegem Balsem op de wonden te leggen, het voelt heerlijk zacht en verkoelend.

Dagelijks hadden Kees en ik telefonisch contact en bijna dagelijks maakte ik foto's van Ravi's wonden en mijn been en die stuurde ik dan per e-mail aan Kees, waardoor hij precies kon volgen hoe het ons verging.

Binnen een week kon Ravi alweer helemaal normaal bewegen. Dat strakke, trekkende gevoel in zijn hals was verdwenen, geen fysiotherapie of oefeningen nodig ! Bij Ravi was het trouwens wel zo dat ik hem meestal een keer of 4 per dag opnieuw moest beleggen, omdat hij een beweeglijk type is en we het verband op zijn plek hielden m.b.v. kapot geknipte panty's (als een soort van mouwloos coltruitje). Het fettige verband zakte daardoor natuurlijk wel eens af. Maar mooi om te zien dat de wonden ook hierdoor supersnel dicht groeiden.

Hier zijn we 13 dagen bezig met Boegem Balsem :

In de derde week dat we thuis waren besloot ik om het laatste weekend van de schoolvakantie nog te gebruiken om even het vakantiegevoel te ervaren. Ik wist zeker dat we er klaar voor zouden zijn. De eerste dag van school hebben we vrij gevraagd voor Ravi zodat we nog lekker naar de Efteling konden.

Het is een heerlijk weekendje geworden waar we allemaal aan toe waren en Ravi is met goeie moed weer op school begonnen. Je ziet nu nog het kleurverschil in de huid, en ik heb geen idee hoe lang het duurt voordat ook dat helemaal verdwenen zal zijn, maar hij zal zonder lelijke littekens verder door het leven gaan en dat kun je van mij niet zeggen.

De transplantatie die ik heb gehad zou ik waarschijnlijk nooit hebben ondergaan als ik eerder van Boegem Balsem had gehoord !

Waarom zou de reguliere medische wereld nou toch zo moeilijk doen over zo'n prima product ? Zou het met centjes te maken hebben ? De rekening die het BWC aan mijn zorgverzekeraar heeft gestuurd bedroeg voor Ravi en mij samen ongeveer 22.500 Euro.

Met alleen Boegem Balsem zouden wij samen naar schatting zo'n 100 tubes gebruikt hebben à 11,50 per stuk, dan komen we op 1.150 Eurodat scheelt nogal !

Met Boegem Balsem heb je geen pijnstilling nodig, geen transplantatie nodig, geen langdurige opname nodig, geen littekenweefsel als gevolg en bovenal: lekker thuis in je eigen vertrouwde omgeving herstellen ! Ik raad iedereen aan een tube in huis te halen, want toch vrij vaak komt het voor dat men zich brandt aan de strijkbout, de oven, kokend water, frituurpan, gourmetstel, barbecue enzovoorts .

NIET KOELEN, maar meteen de balsem smeren !

Ook is deze balsem heel geschikt voor de huid van mensen die chemo/bestraling hebben ondergaan, voor de jeuk van gordelroos, psoriasis, eczeem en natuurlijk ook als aftersun.

Het is eigenlijk een heel algemeen huidproduct bestaand uit vaseline, sesamolie en zonnebloemolie.

Voor meer info kun je terecht op de website van Kees Boegem zelf :

www.boegemgezondheidszorg.nl

De laatste foto's die ik heb genomen zijn van 8 september :

Het was een heel verhaal, fijn dat ik dit met jullie mag delen !

Groet van Mariëlle
September 2010